

ἐν τῇ β' οἰκουμενικῇ συνόδῳ (381 μ. Χ.), καθ' ἣν κατε-
κρίθη ὁ αἱρετικὸς Μακεδόνιος, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι τὸ Πνεῦ-
μα τὸ ἅγιον εἶνε κτίσμα.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἅγιον Πνεῦμα εἶναι Θεός, διὰ τοῦτο
ἔχει τὴν αὐτὴν τιμὴν, προσκύνησιν καὶ δόξαν, ὅποιαν
ἔχει ὁ Πατήρ καὶ ὁ Υἱός (= τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ
συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον). Ὁ Εὐαγγε-
λιστὴς Ἰωάννης ῥητῶς λέγει· «Τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦν-
τες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον· καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἐν εἰσιν».

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐφώτισε τοὺς προφήτας καὶ ἐλά-
λησε δι' αὐτῶν τὰ θεῖα ῥήματα καὶ τὰς ἱερὰς προφη-
τείας (= τὸ λαλήσαν διὰ τῶν προφητῶν). Ἐπίσης κα-
τῆλθεν ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους
καὶ ἐφώτισεν αὐτούς, ὥστε νὰ κηρύξωσιν εἰς ὅλον τὸν
κόσμον τὸ Εὐαγγέλιον.

Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον μεταδίδεται εἰς τοὺς πιστοὺς
διὰ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, τὰ ὅποια περὶεχέει ἡ Ἐκκλη-
σία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

§ 31. Ὁρθόδοξος χριστιανικὴ ἐκκλησία.

Ἄρθρον Θ' τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως.

«Εἰς Μίαν, Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν
Ἐκκλησίαν» (1).

(1) Ἡ λέξις Ἐκκλησία εἶναι ἀρχαία ἑλληνικὴ, σημαίνουσα
τό τε περιέχον καὶ τὸ περιεχόμενον, καὶ τὸν τόπον δηλ. τῆς
συναθροίσεως καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ συνηθροισμένους.

Ἑρμηνεία.

Καὶ ἐνταῦθα παραλείπεται ἡ λέξις πιστεύω.

Χριστιανικὴ Ἐκκλησία εἶναι πάντες οἱ εἰς Χριστόν, ὡς Σωτῆρα τοῦ κόσμου, πιστεύοντες· εἶνε ἡ συνάθροισις τῶν πιστῶν. Οὗτοι ὅμως πρέπει νὰ ᾔνε ἠνωμένοι διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως καὶ διὰ τῶν αὐτῶν μυστηρίων⁽¹⁾.

Τῆς Ἐκκλησίας κεφαλὴ μὲν εἶναι ὁ Χριστός, μέλη δὲ πάντες οἱ εἰς Χριστόν πιστεύοντες καὶ τὰς διατάξεις αὐτῆς ἐκτελοῦντες.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν πιστεύομεν, ὅτι εἶνε Μία, διότι εἶνε ὁ ἰδρυτῆς αὐτῆς, μία ἡ πίστις, μία ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός. Τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει: «Ἐν σῶμα καὶ ἓν πνεῦμα, εἷς Κύριος, μία πίστις»⁽²⁾ (Ἐφεσ.δ', 3, 4, 6).

(1) Ἐπίσης ἀνάγκη οἱ πιστοὶ νὰ διατελῶσιν ὑπὸ τὴν αὐτὴν πνευματικὴν διοίκησιν τῶν κανονικῶς κεχειροτονημένων ἐπισκόπων, τῶν διαδόχων τῶν Ἀποστόλων.

(2) Μέχρι τοῦ ἐνάτου αἰῶνος (860), ἐπὶ Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Ἐκκλησία ἦτο μία, δι' ὃ καὶ αἱ ἕως τότε γενόμεναι ἑπτὰ Σύνοδοι Οἰκουμενικαὶ καλοῦνται. — Ἀπὸ δὲ τοῦ 860 ἡ μία Ἐκκλησία διηρέθη εἰς Ἀνατολικὴν καὶ Δυτικὴν. Τὸ σχίσμα δὲ τοῦτο προήλθεν ἐκ τῆς ἀλαζονείας τῶν παπῶν, οἵτινες ἠθέλον νὰ γίνωσιν ἀνώτατοι ἄρχοντες καὶ δεσπότης ἀπάσης τῆς Ἐκκλησίας. — Ἀπὸ δὲ τοῦ 11^{ου} αἰῶνος μέγα μέρος τῆς Δύσεως ἀπεσπάσθη τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας ἕνεκα καταχρήσεων τῶν δυτικῶν κληρικῶν, καὶ διεμαρτυρήθη κατὰ τούτων, καὶ οὕτως ἀπετελέσθη ἡ διαμερισθεῖσα ἐν γένει Ἐκκλησία, ἧς ἀρχηγοὶ ἐγένοντο πρῶτον ὁ Λούθηρος ἐν Γερμανίᾳ, εἶτα δὲ ὁ Σβίγγλιος καὶ ὁ Καλβῖνος ἐν Ἑλβετίᾳ (1517 καὶ 1530).

(Κατήχησης Μεσολωρᾶ)

Μία δὲ ἦτο ἡ Ἐκκλησία καὶ ὅτε συνετάχθη τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἶνε Ἁγία, διότι ἅγια εἶναι τὰ δόγματα καὶ τὰ μυστήρια καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτῆς, ἅγιος ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς· ἅμα δὲ ἡγιάσθημεν καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ.

Ὀνομάζεται δὲ Καθολικὴ, διότι ἦτο καὶ εἶνε ἐξηπλωμένη σχεδὸν εἰς ὅλον τὸν γνωστὸν κόσμον. Θὰ ἐκπλωρωθῇ δὲ ὁ τοῦ Σωτῆρος λόγος· «Γενήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμήν»

Λέγεται δὲ Ἀποστολική, διότι ἰδρύθη μὲν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος, ἐθεμελιώθη ὅμως, ὠκοδομήθη καὶ ἐξηπλώθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ διαφυλάττει σώαν τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἶνε ὠκοδομημένη, ὡς ὁ Παῦλος λέγει, «ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ (Ἐφεσ. 6'. 20).

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν λέγεται καὶ εἶνε ὀρθόδοξος, διότι φυλάττει ἀκερσίαν, ὀρθὴν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος καὶ τῶν Ἀποστόλων. Ταύτην δὲ ὀρθῶς ἀνέπτυξαν οἱ θεῖοι ἡμῶν πατέρες εἰς τὰς οἰκουμέν. Συνόδους.⁽¹⁾.

§ 32. Μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Κεφαλὴ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὁ Χρι-

(1) Κακῶς φρονεῖ ἡ Δυτικὴ ἐκκλησία, ὅτι ὅταν καὶ μόνος ὁ Πάπας δογματίζῃ ἐν ἰδίῳ καιρῷ ἐκ τῆς ἐπισκοπικῆς αὐτοῦ ἐδρας, εἶνε καὶ αὐτὸς ἀλίθητος Μόνη ἡ Ἐκκλησία, ὅταν συνέρχεται καὶ δογματίζῃ ἐν οἰκουμενικαῖς συνόδοις, εἶνε ἀλάθης.

στός, Ἀντιπρόσωποι δὲ καὶ ὄργανα αὐτοῦ εἶνε οἱ κληρικοί, οἱ κανονικῶς χειροτονημένοι, οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων. Μέλη δὲ τῆς Ἐκκλησίας εἶνε οἱ τὰς διατάξεις αὐτῆς παραδεχόμενοι, καὶ πίστιν εἰς αὐτὴν ὁμολογοῦντες, δηλαδὴ οἱ πιστοὶ, οἱ λαϊκοί.

Οἱ κληρικοὶ ἔχουσι τὰ ἐξῆς καθήκοντα· α') νὰ διδάσκωσι πάντοτε τοὺς πιστοὺς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, καὶ νὰ ἀποκρούωσι τὰς αἵρέσεις.— β') νὰ ἱεουργῶσι τὰ μυστήρια ἐν τάξει καὶ ἀκριβείᾳ.— γ') νὰ ἐξομολογῶσι τοὺς πιστοὺς, συγχωροῦντες ἢ μὴ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, διότι οὗτοι ἔλαβον καὶ ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ᾖνε ἠθικοὶ καὶ λόγιοι, τύπος τῶν πιστῶν, ἐν λόγῳ, ἐν ἔργῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ (Α' Τιμ. δ', 12).

Οἱ δὲ λαϊκοὶ ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι σέβας καὶ ὑπακοὴν εἰς τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας, νὰ πείθωνται εἰς τὰς διαταγὰς τῶν κληρικῶν καὶ νὰ βοηθῶσι καὶ τιμῶσιν αὐτούς, διότι οὗτοι δέονται τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει· «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν καὶ ὑπείκετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν» (Ἑβρ. ιγ', 17).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΖΩΗ

Ἄρθρ. ΙΑ΄ καὶ ΙΒ΄⁽¹⁾.

«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. — Καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἄμήν».

Διὰ τῶν δύο τούτων ἄρθρων τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως ὁμολογοῦμεν τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, ὅτι οἱ νεκροὶ θὰ ἀναστῶσι. — καὶ ὅτι ὑπάρχει μέλλουσα καὶ αἰώνιος ζωή.

§ 33. Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ δευτέρα παρουσία.

Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν εἶνε ἢ κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν ἔγερσις τῶν σωμάτων πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένων καὶ ἢ ἔνωσις αὐτῶν μετὰ τῶν ψυχῶν. Τοῦτο δὲ θὰ γείνη διὰ τῆς δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ. — Μετὰ τὸν θάνατον ἢ μὲν ψυχὴ (τὸ πνεῦμα) ἐπιστρέφει εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἔδωκεν αὐτήν, τὸ δὲ σῶμα ἐπιστρέφει εἰς τὴν γῆν, ἐκ τῆς ὑποίας ἐλήφθη⁽²⁾.

(1) Τὸ Ι΄ ἄρθρ. ἴδε ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων, περὶ τοῦ Βαπτίσματος.

(2) Ὁ θάνατος, ἂν καὶ πρὸς τιμωρίαν ἐδόθη, εἶνε ὅμως ἐνεργεία καὶ ἀγαθόν, διότι τίθεται τέρμα εἰς τὴν παράτασιν καὶ ἐξακολουθήσιν τοῦ κακοῦ.

Ὁ θάνατος δὲν καταστρέφει τὸν πρὸς ἀλληλα σύνδεσμον τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶνε Θεὸς ζώντων καὶ νεκρῶν. Ἐπὶ τῆς ἀληθείας ταύτης στηρίζεται καὶ ἡ τιμὴ πρὸς τοὺς προαπελθόντας ἀγίους, ἡ τιμὴ τῶν λειψάνων καὶ τῶν εἰκόνων αὐτῶν, τὰ μνημόσυνα, αἱ λειτουργίαι κλπ. ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων ἀδελφῶν ἡμῶν.

"Αν καὶ τὸ σῶμα μετὰ θάνατον ἐπιστρέφει εἰς τὴν γῆν, ἡ ψυχὴ ὅμως διαμένει σώα καὶ ἀθάνατος. Ἀναμένει δὲ τὴν τελευταίαν κρίσιν, ὅταν ἔλθῃ ἐν δόξῃ ὁ Σωτὴρ διὰ νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς. Θέλει δὲ ἀναστήσει πάντας τοὺς νεκρούς, δικαίους καὶ ἀδίκους (Πράξ. κδ', 15).

Καὶ οἱ μὲν δίκαιοι καὶ ἀγαθοὶ θὰ ἀπολαύσωσι τῆς κίωνίου μακαριότητος, οἱ δὲ ἀδικοὶ καὶ κακοὶ θὰ τιμωρηθῶσιν ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· «Ἐκαστος κομίσεται τὰ διὰ τοῦ σώματος, πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθὸν εἴτε φαῦλον» (Β' Κορ. ε', 20).—Καὶ οἱ ζῶντες κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας θέλουσι μεταβληθῆ. Τὸ σῶμα αὐτῶν θὰ γείνη πνευματικόν, ὡς λέγει ἡ Γραφή, ὅτι «πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα» (Α' Κορ. ε', 49, 51).

Τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν ἐβεβαίωσε καὶ ἐδίδαξεν ὁ Σωτὴρ εἰπὼν· «Ἀμήν, ἀμήν, λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται» (Ἰωάν. Α', 25).

"Αγνωστον δὲ εἶνε εἰς ἡμᾶς πότε θὰ ἔλθῃ ἡ δευτέρα παρουσία. Ὁ Σωτὴρ εἶπεν· «οὐκ οἶδατε τὴν ὥραν οὐδὲ τὴν στιγμὴν, ἐν ἣ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται». Τοῦτο δὲ δὲν ἐδηλώθη εἰς ἡμᾶς, διὰ νὰ ἡμεθα πάντοτε ἑτοιμοὶ, γρηγοροῦντες καὶ προσευχόμενοι (Ματθ. κδ', 37—41 κ. τ. λ.)

§ 34. Διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος περὶ
τῆς δευτέρας παρουσίας.

Τί θὰ εἶπη καὶ τί θὰ πράξῃ ὁ Σωτὴρ κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἐπιφάνειαν, ἐδίδαξεν ὁ ἴδιος διὰ τῆς ἐξῆς ὠραιοτάτης ὁμιλίας (ἢ παραβολῆς) :

«Ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου τῆς δόξης αὐτοῦ· καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη καὶ ἀφοριεῖ αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων.

«Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐπεινασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με· ξένος ἦμην, καὶ συνηγάγετέ με· γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με· ἠσθένησα καὶ ἐπεσκέψασθέ με ἐν φυλακῇ ἦμην, καὶ ἦλθετε πρός με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι, λέγοντες· Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα, καὶ ἐθρέψαμεν; ἢ διψῶντα, καὶ ἐποτίσαμεν; Πότε δὲ σε εἶδομεν ξένον, καὶ συνηγάγομεν; ἢ γυμνόν, καὶ περιεβάλομεν; Πότε δὲ σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἦλθοιμεν πρός σέ; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν· ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.

«Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε μακριὰ ἀπὸ ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον

τῷ δικτὸλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἐπείνασα γὰρ καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με· ξένος ἦμην καὶ οὐ συνηγάγετέ με· γυμνὸς καὶ οὐ περιεβάλετέ με· ἀσθενῆς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ οὗτοι λέγοντες· Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα, ἢ διψῶντα, ἢ ξένον ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐ διηκονίσασμέν σοι; Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποίησατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον· οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.» (Ματθ. κε', 31).

§ 316. Ἡ ζωὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Πιστεύομεν, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος κόσμος ἐκτὸς τούτου, τὸν ὁποῖον βλέπομεν, — ὅτι ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ, αἰώνιος. Ἐν αὐτῇ οἱ δίκαιοι καὶ ἀγαθοὶ θὰ ἀπολαύσωσι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν· διὰ τοῦτο καὶ ἡ κατοικία αὐτῶν λέγεται παράδεισος, αἰώνιος ζωὴ, κατάπαυσις, οἰκία τοῦ οὐρανίου Πατρὸς⁽¹⁾, κληρονομία ἀφθαρτος. Ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης, λέγει, ὅτι «οἱ δίκαιοι βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». (Ἀποκάλ. κβ', 5). Οἱ δὲ ἄδικοι καὶ ἁμαρτωλοὶ θὰ ᾔνε μακρὰν τοῦ Θεοῦ φωτὸς, βασκνιζόμενοι αἰωνίως καὶ ἐλεγχόμενοι διὰ τὰς κακὰς αὐτῶν πράξεις, διὰ τοῦτο καὶ ἡ κατοικία αὐτῶν λέ-

(1) Κατὰ τὰς δικαίας καὶ ἀγαθὰς πράξεις ἐκάστου δοθήσεται καὶ ἴδια ἀμοιβή, δι' ἧ καὶ ὁ Σωτὴρ εἶπεν, ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ πολλὰί μοναὶ ὑπάρχουσιν.

γεταί κύλασις, σκότος ἐξώτερον κτλ. Θὰ αἰσθάνωνται
δὲ θλίψιν διὰ τὴν κακὴν αὐτῶν διαγωγὴν καὶ βασάνους
διὰ τὰς ἀμαρτίας των (Ἰωάν. γ', 36).

Θὰ ἀξιωθῶμεν δὲ τῆς ἐπουρανίου βασιλείας τοῦ Θεοῦ,
ἐὰν ἔχωμεν πίστιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἀ-
γάπην πρὸς τὸν πλησίον, δηλαδὴ ἐὰν ἐκτελῶμεν τὰς
ἐντολάς τοῦ Θεοῦ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΕΤΡΟΣ